

# MANA

FARNOSTI  
AŠÍ  
KVALITY  
ŠEŠIČNÍ

ČÍSLO 3/07



Milí farníci,

Popeleční středou vždy začínáme čtyřicetidenní snahu o svou duchovní obnovu. Doprovází nás slova Pána Ježíše: „Obratíte se a čiňte pokání!“ Právě to slůvko ‚pokání‘ může být pro nás určitým vodítkem. Církevní tradice nás naučila používat tři roviny pokání: modlitbu, půst (sebezápor) a almužnu (konání dobrých skutků). Že míváme ‚problém‘ s modlitbou – to potvrdí zřejmě každý věřící. Půst se dá ‚odbyť‘ zřeknutím se masa v postní dny nebo odepřením si například televize, sladkostí, cigarety apod. Příkaz almužny elegantně splníme třeba příspěvkem na misie, nebo darováním nepotřebných věcí lidem v nouzi. Celé naše postní snažení nakonec vyústí ve velikonoční svátosti smíření, na kterou se více nebo méně dobře připravíme. Tím bychom jaksi před Bohem i před sebou ‚měli splněno‘. Přeje si však tohle Bůh? Ježíš Kristus přece nevyzýval lidi: „Pojďte ke zpovědi!“ Jeho hlavním úmyslem bylo – přivést lidi ke změně smýšlení!

Dr. Vrabec mluví v jedné své duchovní promluvě o ‚ctnosti pokání‘. Říká v ní: „Svátost smíření /pokání/ je vnější svá-

točný znak celkového pokání. Je to velký dar odpouštějící lásky Ježíše Krista, který ale bez celkového vnitřního pokání ze strany člověka nemá smysl.“ Ctnost pokání je podle něho záležitostí celého života, nejen chvilkové zastavení se před Bohem. Dává k dispozici čtyři body, které mohou tuto ctnost v každém člověku probudit: 1. Místo hledání hříchů v minulosti hledat životodárné spojení s Bohem. 2. Nehledat především svůj prospěch, nýbrž přednostně prospěch Božího království. 3. Odvrátit se od špatných skutků, zlých návyků a žádostí směrem k Bohu, který je cílem a smyslem našeho života. 4. Trvale toužit, aby tím, kdo rozhoduje vše důležité a potřebné v mém životě byl Bůh.

Pokud se díváme na pokání tímto pohledem, je zřejmé, že Kristova výzva k obrácení je výzvou k opravdové a namáhavé práci na sobě. K tomu, pokud se rozhodneme něco pořádného ve svém duchovním životě udělat, se nám nabízí (nejen) 40 dnů postní doby, ale také trvalé Boží požehnání.

P. Ladislav Kozubík, farář

# LITURGICKÝ KALENDÁŘ

- |                      |   |
|----------------------|---|
| 4. března – neděle   | 2. NEDĚLE POSTNÍ                                  |
| 11. března – neděle  | 3. NEDĚLE POSTNÍ                                  |
| 18. března – neděle  | 4. NEDĚLE POSTNÍ                                  |
| 19. března – pondělí | Slavnost SVATÉHO JOSEFA,<br>SNOUBENCE PANNY MARIE |
| 25. března – neděle  | 5. NEDĚLE POSTNÍ                                  |
| 26. března – pondělí | Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ                          |



## MALÁ KATECHEZE – Žába



Vzpomínáte si na staré pohádky? Malá ošklivá žába se v nich často

proměnila v krásného prince nebo krásnou princeznu. Žába je však také významným symbolem v mnoha náboženstvích. A své místo našla i v Bibli.

U starých Egyptanů symbolizovala žába síly vzniku života. Později pak představovala symbol znovuzrození.

To Izraelci přiřkli žábě úlohu méně důstojnou. Byla pro ně ztělesněním démonských mocností. Tyto mocnosti však mohou být v Boží službě. Připomeňme si jednu z egyptských ran, kdy Áron vztáhl svou ruku a egyptskou zemi pokryly žáby (srov. Ex 8,2).

Při šesté ráně popisované v Janově Apokalypse zase „z úst draka i z úst dravé šelmy a z úst lživého proroka vystoupili tři nečistí duchové podobní ropuchám“ (Zj 16,13). V některých pozdějších výkladech Janova zjevení spatřovali autoři v žábách bytosti patřící k ďáblu a herezi.

V pozdním středověku byla ropucha oblíbeným symbolem necudnosti a smrti. Naopak u koptských křesťanů se žába uplatnila ve výtvarném umění jako symbol zmrtvýchvstání a věčného života.

Nezapomeňme, že i přes tyto zajímavé informace je žába chtěným a dobrým Božím stvořením. Díky svému vzhledu a vlastnostem však lidem pomáhá symbolicky vyjádřit různé negativní i pozitivní skutečnosti.

(Lukáš Volný)

## SVATÝ MĚSÍCE

### Sv. Jan Sarkander

Při pohledu do liturgického kalendáře můžeme nabýt dojmu, že tento měsíc je

na světce skoupý. Ovšem to je jen zdání. Budeme však prožívat postní dobu a ta

má svým způsobem přednost, abychom se dobře připravili na blížící se vrchol liturgického roku – oslavy Vzkříšení našeho Pána.

Sedmnáctého dne měsíce března můžeme vzpomenout na významného světce našeho národa. Je jím svatý Jan Sarkander.

Tento patron zpovědního tajemství se narodil v roce 1576. Po vysvěcení na kněze v roce 1609 působil v řadě farností, mimo jiné také v Jaktarži u Opavy. Roku 1616 nastoupil do farnosti Holešov na místo vyhnaného evangelického faráře. O dva roky později začala

nechvalně proslulá třicetiletá válka, která zejména ve svém počátku významně zasáhla i naše území. Protestanté a katolíci se navzájem potírali a porušovali tak Kristovo přikázání lásky.

K jedné z řady válečných výprav došlo na Moravě, kam vtrhla katolická kozácká

jízda z Polska. Zůstávala po ní skutečná spoušť. Když se tato divoká horda přiblížila k Holešovu, vyšel jí vstříc průvod vedený

Janem Sarkanderem, který nesl monstranci. Všechn lid zpíval *Salve Regina*. A skutečně se stal malý zázrak, kozáci město ušetřili.

Mnozí však v události nespatořovali Boží pomoc, ale vysvětlovali ji tím, že právě Jan Sarkander kozáky z Polska pozval. Podezření padlo také na jeho pána, jehož byl sv. Jan zpovědníkem. Proto byl Sarkander zatčen a v Olomouci podstoupil výslech útrpným právem, aby prozradil skutečnosti,

kteřé byly předmětem zpovědního tajemství. Celý měsíc umíral Jan ve své cele a modlil se breviář. Když už nemohl otáčet listy rukama, otáčel je svým jazykem. Zůstal tak věrným knězem až do posledního okamžiku svého života, který nastal 17. března roku 1620.

(Lukáš Volný)



## AKTUALITY Z FARNOSTI

- Možnost ke svátosti smíření v době postní je vždy půl hodiny před každou mší svatou, v pátky jednu hodinu přede mší svatou. Velikonoční svátost smíření bude na Květnou neděli (1. dubna) od 14.00 hodin.
- Pobožnosti křížové cesty v době postní budou vždy v pátek v 16.15 hodin a v neděli v 16.30 hodin.

# STRÍPKY

## Půst

Půst patří ke starým tajemstvím lidstva. Již před tisíci lety lidé věděli o kladných účincích vynechání jídla. Ať již to byli lovci z přírodních národů, kteří se před lovem postili, medicinmani a šamani, kteří prováděli postní rituály, nebo mniši v kláštrech, kteří se denně odříkali stravy – ti všichni zažili něco, co je vlastně paradoxní: užitek díky odříkání. Lovec měl po půstu více energie a vytrvalosti, medicinman doufal, že získá magické síly a mnich soustředění, aby se mohl připravovat na



velké slavnosti Vánoc a Velikonoc.

Fascinace půstem je dodnes nezmenšená – jeho léčivé působení hledá a zažívá více lidí. Půst poskytuje čas, který bývá jinak věnován nakupování, vaření a jídlu, přináší klid, jelikož orgány

se věnují výživě jen s poloviční silou a tělo zklidňuje, skýtá se příležitost zaměřit pohled dovnitř, zamyslet se nad obvyklou rutinou a osvědčené podrobit zkoumání. Půst čistí a oživuje tělo a pomáhá vnímat jídlo a pití uvědoměleji.

## Půst jako cvičení pokory

Ve světových náboženstvích hraje půst velkou roli. Prakticky všichni zakladatelé náboženství museli, jak se traduje, prodlévat fázi odříkání předtím, než „přišli na scénu“.

Mohamed se postil, než mu byl zjeven Korán, Budha se postil a Mojžíš musel na hoře Sinaj vydržet 40 dnů a nocí bez jídla, než mohl slyšet slovo Boží.

Nápadné je, že v těchto legendách zakládajících kult, se často hovoří o půstu trvajícím měsíc nebo 40 dnů. Je zajímavé, že to přibližně odpovídá době, po kterou zdravý člověk může přežít bez pevné stravy a bez trvalých následků pro organismus. Těchto 40 dnů tedy lze chápat jako náhražku za existenciální zkušenost, jak vydržet delší období bez potravy, aniž by člověk zemřel.

## Triky mnichů

Jednu z nejkurióznějších kapitol v historii půstu tvoří nesčetné pokusy obcházet přísné předpisy. Půst se ve 14. století vyvinul v přikázání pocítované jako formalismus, jehož smysl mnozí již neviděli. A je snad více než lidské, že i mnozí mniši hledali možnosti, jak si zdlouhavý půst trochu

usnadnit. Fantazie, kterou za klášterními zdmi vyvíjeli, byla udivující. Mnoho mnichů napadlo skrýt maso do chlebového těsta nebo do taštiček. Čuníci byli překřtěni na „kapry“ a snědeni jako ryba. Vůbec bylo všechno, co nějak přicházelo do styku s vodou – labuť, vydry, bobří,

pávi – označováno za bezmasé, takže se smělo jíst i v době půstu. Divoká prasata byla nahnána do rybníků a tam pozdržena, takže pod heslem „plavou“ prostě prohlášena za vodní živočichy. Na ryby byla

měněna i divoká zvěř a drůbež: maso bylo vařeno, vykostěno a nasekáno, zpracováno s tukem a kořením ve hmotu, ze které se tvarovaly ryby a koryšši – a ti přece byli povoleni.

**Teprve ve vědomí své malosti a slabosti je člověk hoden přijmout jiskru božské moudrosti.**

(z knihy Zdraví z klášterní lékárny autora P. Kiliana Sauma zpracovala Andrea Mikolajková)

## Křtiny

O vánočních svátcích, na Štěpána, jsme měli pěkný zážitek. Náš syn Štěpán a jeho žena Lucie nás pozvali na křtiny. V listopadu se jim totiž narodila malá Julinka. Celá naše rodina – Pavlova, Tomášova, Malinovi a děda s babičkou jsme se tedy vypravili do Prahy.

Slavnost byla v krásném, starém, velikém kostele sv. Tomáše. Je při něm i klášter, do kterého se vrátili řádoví bratři až ze Španělska. Julii Anežku pokřtil bratr Juan, který je v tomto kostele farářem. Z jeho promluvy jsem si zapamatovala pěkné podobenství : Křest je pro nás jako neoznačená jízdenka

na tramvaj. Revizor vám řekne: „Ta jízdenka vám neplatí, není označená.“ „Ale já ji přece mám, koupil jsem si ji!“ Tak i náš křest je neoznačená jízdenka do nebe. Svým životem ji musíme označit.

Protože u sv. Tomáše je pěkné společenství, bylo na slavnosti kromě nás ještě asi padesát lidí, kteří nám pěkně zazpívali, a pak jsme všichni společně slavili v refektáři. Nocleh jsme měli ve starobylém klášteře, kde mají moderně zařízené pokoje pro hosty. Klášter je uprostřed rušné Prahy, ale uvnitř je úplné ticho, jako stvořené pro modlitbu.

(Božena Doležalová)

## Vzácné návštěvy v Koblově

V prosinci loňského roku navštívil občanské sdružení **Nová šance** náš otec P. Ladislav Kozubík z Třebovic. „Kluci z Koblova“ otce znají zejména v souvislosti s rekonstrukcí kostela v Třebovicích. S úsměvem na tváři si často připomínají štědrou pohostinnost otce v době stavění i rozebírání lešení. Chtěli se otci odvděčit a na oplátku ho pozvali na oběd. Velmi se na setkání těšili, dopoledne pečlivě uklízeli pokoje i kulturní místnost tak, aby vše zářilo čistotou. Otec přivezl do Koblova bohatou vánoční nadílku pro všechny „kluky“, nezapomněl

na svou kytaru a zpěvníky. Po společném obědě nám otec všem poželhal, přečetl vánoční příběh k zamyšlení a dal podnět k diskusi a protože mají naši „kluci“ otce zakotveného ve svých srdcích a protože je otec báječný společník, nemuseli se „kluci“ k diskusi nijak zvlášť pobízet. Rozvinula se plnohodnotná debata nejen o vánočních tématech. Za doprovodu kytary jsme si zazpívali koledy i trampské písně a společnou modlitbou na závěr jsme se rozloučili. Nedávno jsme přivítali další vzácnou návštěvu, a to sestry Matky Terezy, které

přišli koncem loňského roku do Ostravy-Přívozu. Postupně jsme s nimi navázali první kontakt, na základě kterého přijaly v lednu naše pozvání do sdružení. Při své návštěvě nám věnovaly vzácné medailonky svého řádu. Věříme, že to, že se usadily tak blízko od nás, není náhoda, a že si budeme v budoucnu vzájemně nápomocni a navážeme konkrétnější spolupráci. Již jsme byli požádáni o pomoc při malování místností v jejich domě, kde bydlí. Velmi rádi jim půjdeme pomoci.



K naší velké radosti přijela v únoru do Koblava vzácná návštěva – biskup Mons. Josef Kajnek z Pardubic, který má na

starost vězeňskou péči v celé ČR. Spolu

s ním přijel jáhen Oto Broh z Olomouce, který se věnuje pastorační vězeňské službě. Otec biskup nám při společné besedě nechal nahlédnout i do stinných událostí svého života, do období, kdy přišel o svého otce atd. Rozpovídal se krásně o své cestě životem, která ho vedla ke kněžství. Zavzpomínal také s nostalgii na předrevoluční dobu, která rozhodně duchovním věcem nedávala zelenou. Seznámil nás se svým bohatým programem a četnými povinnostmi, které snad ani jeden smrtelník nemůže zvládnout. Na závěr své návštěvy nám otec biskup řekl, že se mu u nás velmi líbilo, a popřál nám hodně duchovní síly do naší náročné práce. Nabádal nás k tomu, abychom ve své práci neustávali a pokračovali v ní, i přes všechny překážky, které jsou nám kladeny neustále do cesty. Všechny zmiňované návštěvy vnímáme za velmi požehnané a jsme za nakloněnou Boží přízeň vděční.

(Petr Novák)

## KNÍŽNÍ OKÉNKO

### Jeremiáš

Již delší čas nevyhledávám k četbě beletrii – příliš mnoho slov, často bez obsahu...

K Vánocům jsem od přítele-kolegy dostala román Franze Werfela *Jeremiáš*. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem se odhodlala vzít ji do rukou a začít číst... potom jsem ji však přečetla pozorně... a přesto, že pan spisovatel užívá při svém líčení opravdu „příliš mnoha slov“, ta kniha mě dostala...

Nejsem dobrý vypravěč, ani znalec Starého zákona, ani nemám „spisovatelské-

ho ducha“, ráda bych se

s vámi podělila o postřeh, který se knihou vine jako červená nit.

Příběhy Starého zákona, jak je vyjevuje Písmo, jsou plné lidských vášní, citů, tužeb, tak důvěrně známých z našeho každodenního života, a také touhy po Pánu, po Pravdě, po Moudrosti, po Světle a Životě. Tak i knižní příběh proroka Jeremiáše, „jediného Božího proroka“, osamělého, lidmi zavrhaného, nepo-



chopeného, lidmi odsouzeného, nás učí, stejně jako v Písmu svatém, naslouchat...

Stále častěji si uvědomuji, že zaslechnou-li naslouchající uši Pravdu, je to člověku velmi nepříjemné, nejsou to slova „líbez-ná“, však čím více se nám jeví nepřijatelnými, o to větší mají hloubku a sílu, sílu uzdravující...

I naše cesta životem může se zdát být osamělou, ale tato osamělost nemusí

být bolestná, „prázdná“ či beze smyslu, je evangelijní výzvou – zajed’ na hlubinu (Lk 5,4).

Přečetla jsem knihu *Jeremiáš* s dychtivostí, s „očima a ušima“ otevřenými... a i Vám přeji při její četbě zažít tu dychtivost, dychtivost s otevřeným srdcem naslouchat...

(Soňa Jarošová)

## Pozvánka na „Velikonoční dílny“

V neděli **25. března 2005 ve 14.30 hod.** se na třebovické faře uskuteční Velikonoční dílny, kde si budete moci ozdobit paškál nebo velikonoční kraslici, vyrobit přání, uplést karabáč či košíček na velikonoční vajíčko...

Společenství střední generace zve především děti s rodiči, ale samozřejmě i všechny ostatní farníky, kteří si rádi zpestří nedělní odpoledne společným setkáním a tvořivou činností.

## OKÉNKO PRO DĚTI



HURÁ!  
Tento měsíc už přijde  
jaro. Zvířátkům se na jaře  
rodí mláďátka, kytičky začínají  
vykukovat ze země a želvičky se  
začínají víc a víc smát.



### Sluníčko

Pohládilo jednou slunce chladnou jarní zem.  
Na květinky zavolalo, hola, pojďte ven!  
Která z vás má odvahy vykuknout ven ze sněhu?  
Hlásí se ta malinká, malá bílá sněženka.

### Ťuk, ťuk

Ťuk, ťuk, co to je?  
Ťuk, ťuk, kdo to je?  
To kuřátko ve vajíčku  
hledá místo pro hlavičku,  
už chce ven.

## Hádej, hádej, copak to je?

1. Za ušima dlouhé oje, na očích pár kol a na nose mol.
2. Na vysokém stonku z luk obláček si nesl kluk. Foukl trochu, foukl víc a z obláčku není nic.
3. Kdo se ani krále nebojí vyhnat z postele?
4. Kdy jdou nohy z jednoho dvora dvěma pěšinami najednou?
5. Červený kurníček plný bílých slepiček.
6. Na stěně bubeníček bubnuje bez paliček a kdo na něj pohlédne, ví, jestli je ráno anebo už odpoledne.

Rěšení: 1. brýle, 2. pampeliška, 3. blecha, 4. když si oblékáš kalhoty, 5. ústa a zuby, 6. hodiny

## Rozmotáš tuhle motanici? Který konec se musí zastrčit do zásuvky, aby lampička svítila?



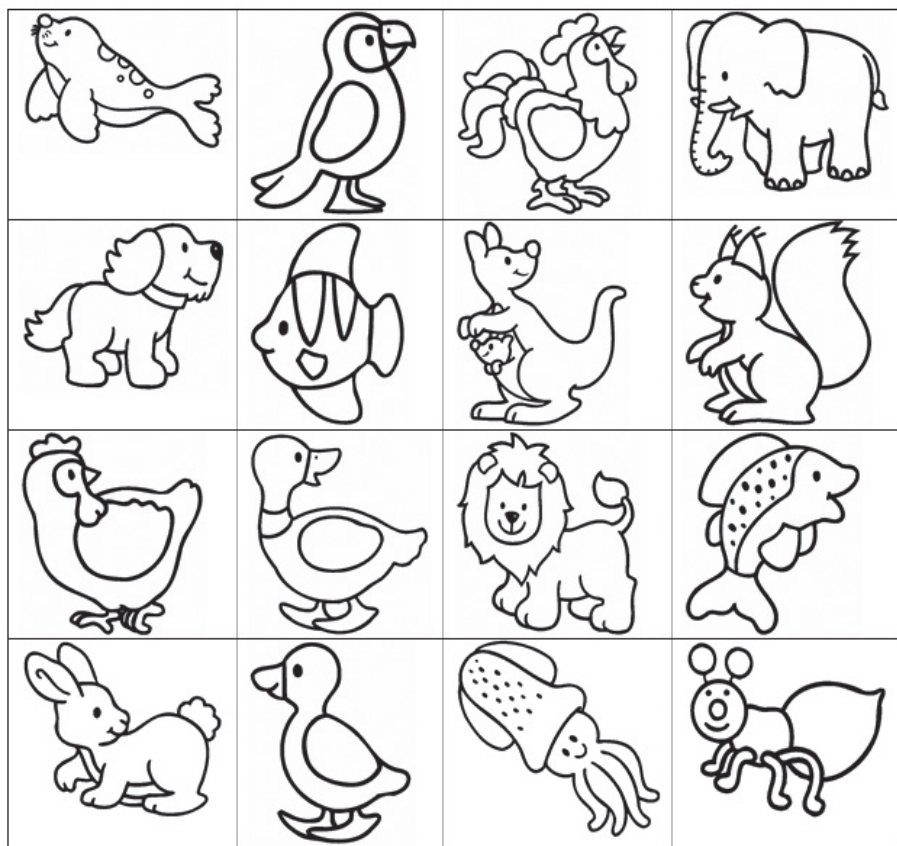
Rěšení: 1c) 2a) 3c) 4b) 5a) 6c) 7b) 8a)

## Víš to, nebo to uhodneš?

1. Nejstarší domácí užitkové zvíře  
a) prase b) ovce c) koza
2. Největší sova  
a) výr b) sýček c) sovice
3. Nejužitečnější hmyz  
a) sršeň b) moucha c) včela
4. Největší chobotnice (rozpětí až 9,5 m) žije  
a) blízko Antarktidy b) v Tichém oceánu  
c) ve Středozezemním moři
5. Kočkovitá šelma dožívající se nejvyššího věku (v zajetí až 34 let)  
a) rys b) lev c) puma
6. Medvěd lední může ucítit zdechlinu na vzdálenost  
a) 2,5 m b) 15 m c) 50 m
7. Největší psovitá šelma  
a) hyena b) vlk c) pes
8. Nejrychleji běžající z létajících ptáků  
a) kukačka b) orel c) krůta



Víš, která zvířátka žijí v moři? Vybarvi si to, které poznáš, nebo které se ti nejvíce líbí (v každém řádku je jedno).



## Zajíček



Malému zajíčkovi se nelíbilo, že se slunce každou noc zakutálí za černý les. Sotva si začne nejlíp hrát, sluníčko už je pryč. Jednou objevil na louce sřepatou pampelišku, měl z toho velkou radost a hned se ptal: „Ty jsi sluníčko s nožičkami?“ „Ano,“ řekla pampeliška. „A nezakutálíš se za černý les?“ ptal se zajíček. „Nezakutálím.“ „To je dobře,“ zajásal chlupáček. „To si spolu budeme každý večer hrát.“ Ale když večer přišel, veliké slunce se schovalo za les a nohaté sluníčko se taky schovalo. Schoulilo se a přikrylo se zeleným šátečkem. Brzy ale zajíček pochopil, že už to tak na světě je, že v noci všechno spinká a přes den je čas na hraní.

## Osmisměrka

G	U	D	U	C	H	S	V	A	T	Ý
B	A	O	I	M	M	A	N	U	E	L
H	R	B	K	A	V	E	N	Ů	R	T
N	C	A	R	M	N	A	I	R	A	M
I	H	E	Á	I	N	Í	M	T	Z	N
D	A	R	L	N	E	I	Ě	E	A	A
O	N	Í	O	K	P	L	Á	N	N	T
P	D	N	V	A	O	E	S	D	T	O
S	Ě	Á	N	H	L	Y	Ě	S	S	V
O	L	N	A	Ů	N	L	C	L	O	I
H	A	H	V	B	Š	Í	N	O	L	Ž
E	A	E	O	N	N	Í	Č	V	I	D
M	R	Ž	O	Á	M	U	Ž	O	M	O
Ž	Í	O	Ř	P	N	É	H	E	P	L
O	V	P	O	Č	E	T	Í	!	J	P

Připomínáme si Neposkvvrněné početí Panny Marie. Vyluštíš osmisměrku na toto téma?

AMEN	NAZARET
ANDĚL	PÁN BŮH
ARCHANDĚL	PANNA
AVE	PLÁN
DAR	PLOD ŽIVOTA
DUCH SVATÝ	POČETÍ
GABRIEL	POŽEHNÁNÍ
HOSPODIN	PROČ
IMMANUEL	PŘÁNÍ
JEŽÍŠ	SLOVO
KRÁLOVNA	SYN BOŽÍ
MAMINKA	TĚLO
MARIA	TRŮN
MILOST	VÍRA
MUŽ	VŮLE

## Ptám se, ptám se, pampeliško

Už si vrabci koupou bříško, už se káča točí,  
kde jsi byla pampeliško, od čeho máš oči?  
Od slunce, od zlata! Jak jsem se tam zahleděla,  
hned jsem byla zlatá celá jako housata.  
Pampelišky, povězte mi, podruhé se ptám:  
Čím otvírá slunko zemi, kudy pouští jaro k nám?  
Žežulky si povídají, že jsou vrátka v jednom háji,  
ke vrátkům je zlatý klíč, petr-petr-petrklíč.



(Okénko pro děti pravidelně připravuje Lenka Volná)



Mějte se sluníčkově.  
Pac a pusu, želvák Oskar.

## OKÉNKO PRO RODIČE

„Verba movent, exempla trahunt“ (slova hýbají, příklady táhnou), nebo též (slovo zní, příklad hřmí).

Toto latinské přísloví, které mi utkvělo v paměti ještě z dob středoškolských studií, kdy jsme měli latinu jako nepovinný předmět, používali často Římané při výchově mládeže. Seneka ještě přidával „longum est iter per praecepta, breve et efficax per exempla (cesta předpisů je dlouhá, ale cesta příkladů krátká a účinná).

Z obou přísloví je patrné, že příklad rodičů i ostatních vychovatelů je ve výchově velmi důležitý. Dítě musí vidět soulad v tom, co rodiče říkají a co dělají. Také J. A. Komenský říká, dnes poněkud legračně znějící větu, že „všecky děti opičata jsou...“

O významu osobního příkladu při výchovném působení hovoří i Písmo svaté. Např. o Ježíši Kristu čteme: „...činil a učil...“ (Sk 1,1), nebo: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“ (Jan 13,15). Sv. Pavel píše Korintánům: „Jednejte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova.“ (1 Kor 11,1) a svému žáku Titovi píše: „...a sám jim dávej dobrý příklad.“ (Tt 2,7)

Takových míst bychom mohli při podrobném čtení najít v Písmu svatém daleko více.

A jak říká František Kardinál Tomášek, příklad rodičů byl prvotně jedinou metodou učení vůbec...

(Broňa Volná)

## TEOLOGICKÉ OKÉNKO

### Ticho

Když jsem večer v den uzávěrky tohoto čísla Many seděl a přemýšlel, o čem vlastně tento příspěvek bude, zjistil jsem, že se prostě nemohu soustředit. Myšlenky poletovaly sem a tam. Po dni bohatém na události by to nebylo nic zvláštního. Po chvíli jsem si však uvědomil, že mi k tomu všemu ještě hraje rádio. Když se už už zdálo, že se nějaká myšlenka takříkajíc ujme, spolehlivě ji odehнала „důležitá“ zpráva nebo se rozplynula v tónech populární písně.

A téma bylo na světě. Zkusil jsem si položit otázku: Kdy jsem naposledy „zažil ticho“? Ať jsem v paměti pátral sebevíc, poslední týdný jsem na žádný takový oka-

mžik nenarazil. Ano, udělal jsem si ticho v práci, když jsem řešil složitý projekt. Ale bylo to ticho nabitě úvahami a myšlenkami, jak zvládnout daný problém. Měl jsem ticho při modlitbě, ale do tohoto nočního ticha stále zazníval můj hlas, kterým jsem volal Boha.

Musel jsem si přiznat, že opravdové ticho jsem neprožil již velmi dlouho. Mám na mysli ticho, kdy nabízím Bohu své mlčení, aby mohl promluvit On. Bůh skutečně promlouvá mnohokrát a mnoha způsoby, ale proč se ochuzovat o tyto nejintimnější okamžiky našeho vztahu k Otci. Co když



mi Bůh jako svému milovanému dítěti chce něco tiše a jemně sdělit, ale nemá kdy? Kolikrát se již „nadechl“, ale „zazazila“ ho právě zapnutá televize, rádio, mé sebestrosazující se Já?

A tak už dost slov. Chtěl bych, aby posel-

ství dnešního teologického okénka k postní době bylo tiché. Najdeme si okamžiky, kdy necháme hovořit pouze Pána. Okamžiky, kdy na nás ticho bude křičet pouze hlasem Božím.

(Lukáš Volný)

## RECEPTÁŘ

### Zelové ranečky

#### Ingredience

50 dkg hladké mouky, 1 kostka droždí, 1,5 dcl oleje, 3 žoutky, 2,5–2,7 dl vlažného mléka, 1 lžička soli, 1 žloutek na potření

#### Náplň

15 dkg nakrájené anglické slaniny a 1 sáček kysaného zelí orestujeme, ochutíme česnekem, popřípadě osolíme, připepríme a necháme zchladnout.

Uděláme kvásek, zpracujeme těsto a v teple necháme asi 20 minut odpočinout. Těs-

to rozválíme na plát asi 1 cm silný, nakrájíme na čtverečky zhruba o straně 8 cm, poklademe náplní a uzavíráme spojením dvou a dvou protilehlých cípů. Nevadí, když náplň vykukuje. Poklademe na plech s pečicím papírem, potřeme žloutkem a necháme ještě  $\frac{3}{4}$  hodiny kynout. V předehřáté troubě na 180 °C pečeme asi 15 minut.



Proši obid po veselu

Lenka před chlapa taleř postavila:

Dvě idla sem se vařič naučila,

Hovězi gulaš a knedle s šimlenu.

Chlap ležku položil, u stola sedi,  
na mišmaš v taleři ani kos hledi.  
Tuž možeš mi přezradič, moja mila,  
který z tych zazrakuv ši uvařila?

(z knihy Kuchařka z Hlučína,ka,

Marie Dostálová)

**MANA** – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,  
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.volny.cz/trebovice.fara>

**Evidenční číslo: MK ČR E 16325**

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: [lvolny@volny.cz](mailto:lvolny@volny.cz)

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 15. 3. 2007